

Одна з найбільш вагомих і основоположних причин повільного розвитку ринку мікрокредитування в Україні – це, недостатня розвиненість у банківських установ технологій видачі такого виду кредитів. Водночас є низка причин з боку суб'єктів малого та середнього підприємництва, які стримують їх у бажанні залучити мікрокредити для свого бізнесу. Серед таких факторів виділимо наступні:

- висока вартість мікрокредитів;
- високі вимоги до позичальників з боку банків;
- високий поріг власної фінансової участі у проєктах;
- коротко та середньострокові терміни пропонованих мікрокредитів.

Найбільш суттєвою проблемою для суб'єктів малого і середнього бізнесу, що стримує їх від активнішого залучення мікрокредитів для розвитку власної справи, є високі вимоги банків до потенційних позичальників. Банківські установи,

намагаючись мінімізувати ризики кредитування, суттєво підвищили вимоги до оборотів і прибутковості бізнесу, а також до якості, ліквідності й обсягу забезпечення. Крім цього, майже всі банки вимагають у позичальників значної власної фінансової участі в інвестиційних проєктах. Також фактором, що негативно впливає на готовність бізнесу залучити мікрокредити, є порівняно короткі терміни позик, котрі пропонують банки [3, с. 89].

Проте, саме видача банківських мікрокредитів на створення нового бізнесу може, на наш погляд, суттєво оживити ринок мікрокредитування в Україні. Більш інтенсивному розвитку мікрокредитування у нашій країні заважає і низька фінансова грамотність підприємців, а також недостатня їх поінформованість щодо продуктів та послуг, пропонованих банком. Дані проблеми з боку основних суб'єктів ринку мікрокредитування в Україні суттєво стримують його розвиток, тому потреба у державній підтримці є дуже актуальною.

Література

1. Гринюк А. Перспективи розвитку малого бізнесу крізь призму доступності кредитних ресурсів / А. Гринюк // Вісник Національного банку України. – 2010. – № 1. – С. 52-53.
2. Дзюблук О.В. Активізація банківського кредитування малого та середнього бізнесу в системі заходів із подолання фінансово-економічної кризи / О. В. Дзюблук // Світ фінансів. – 2010. – № 3. – С. 7-13.
3. Штефан Л.Б. Вплив грошово-кредитної політики на поєзавлення кредитної діяльності комерційних банків / Л.Б. Штефан, Н.В. Мацедонська // Молодий вчений. – № 4 (19) квітень – 2015. – С. 87-91.

УДК 336.22.02(477)

ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Семененко М. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-31

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волошук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Податкова політика, що реалізовується в Україні, не тільки забезпечує формування бюджетів всіх рівнів бюджетної системи, але є одним із дієвих важелів регулювання соціально-економічних процесів. Стабілізація економіки та виконання функцій, віднесених до компетенції органів державної влади, можливі лише за наявності ефективної податкової політики, що відповідає особливостям розвитку держави та економічної ситуації.

Податкова політика – це частина економічної політики держави, що являє собою діяльність органів державної влади, спрямовану на формування та реформування податкової системи в залежності від реалій часу, економічного становища та стратегії держави, з метою підвищення ефективності взаємодії фіскальних органів і платників податків, збільшення податкових надходжень, а також створення ефективного податкового законодавства [1, с.144].

На сучасному етапі розвитку України до основних недоліків податкової політики належать [2, с.142-143]:

1. Податки в Україні не є інструментом підвищення конкурентоспроможності держави. Це проявляється у тому, що система формування державних доходів має фіскальний характер, а регулююча функція податків не є орієнтованою на стабільне економічне зростання.

2. Недосконалість і нестабільність податкового законодавства. Крім того, неоднозначність тлумачення податкового законодавства негативно позначається на діяльності платників податків, знижує привабливість національної економіки для іноземних інвесторів.

3. Наявність в Україні системи спрощеної системи оподаткування, що призводить до таких проблем, як: зниження мотивації підприємницької діяльності, незацікавленості платників податків у зміні свого статусу як суб'єктів, що мають право використовувати спрощену систему оподаткування, що уповільнює їх розвиток та зростання обсягів діяльності, призводить до дроблення деяких середніх підприємств.

4. Витрати на адміністрування податкової системи є надто великими і невідповідними. Діяльність Міністерства фінансів, Державної фіскальної служби, Державної аудиторської служби, Рахункової палати не є достатньо узгодженою, відсутній цілісний інформаційний простір між відомствами, що призводить до повторення деяких функцій.

5. Система митно-тарифного регулювання в Україні не дає змоги оперативно реагувати на зміни кон'юнктури світового ринку, а також торговельних режимів в інших державах, а тому не сприяє

своєчасній перебудові структури економіки України на більш прибутковій галузі.

Незважаючи на наявність низки недоліків, протягом останніх років податкова політика України зазнала істотних, парадигмальних змін, пов'язаних з лібералізацією фіскальної та активізацією регулюючої функції оподаткування. Разом з тим необхідно посилити даний потенціал, спрямувавши його на надання інноваційно-інвестиційного характеру розвитку внутрішнього ринку та доповнивши пом'якшенням соціального клімату в суспільстві.

Перспективні заходи трансформації української податкової політики повинні реалізуватись у п'яти етапах [3, с.137-138]:

- 1) посилення боротьби з мінімізацією оподаткування та ухилянням від сплати податків;
- 2) упровадження оподаткування багатства та предметів розкоші;
- 3) реформування системи екологічного оподаткування в напрямі поступового підвищення екологічно орієнтованих податків і зборів при забезпеченні їх цільової спрямованості;
- 4) оптимізація системи податкових пільг на основі аналізу ефективності їх застосування;
- 5) спрощення адміністрування податків для

платників.

Ми вважаємо, що вищезазначені стратегічні заходи з модернізації податкової політики України повинні бути доповнені: ефективним використанням основних принципів оподаткування; зниженням податкового тягаря в економіці; уніфікацією податків і зборів відповідно до міжнародних норм і стандартів; оптимізацією бази оподаткування та уніфікацією правил обчислення за окремими податками, а також порядку їх сплати; оптимізацією частки ресурсних і майнових податків в структурі державних доходів; посиленням ролі місцевих податків і зборів у формуванні дохідної бази місцевих бюджетів.

На сьогодні мінлива економічна та політична ситуація в Україні показала слабкі сторони й обмеженість незалежності країни загалом. Для згладжування цієї ситуації потрібно реалізовувати таку податкову політику, за якої будуть дійсно враховуватися інтереси платників податків, будуть проводитися заходи щодо згладжування критичних моментів, що впливають на національну економіку, а також будуть застосовуватися методи, спрямовані на підвищення соціально економічних показників регіонів держави.

Література

1. Тимкина Т. А. Систематизация понятия налоговой политики государства / Т. А. Тимкина, Н. К. Савельева // *Современные проблемы социально-гуманитарных наук*. – 2016. – №6(8). – С. 142-146.
2. Ногінова Н. М. Необхідність реформування податкової політики України в умовах євроінтеграції / Н. М. Ногінова // *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Економіка»*. – 2014. – Вип. 25. – С. 141-145.
3. Хомутенко В. Стратегічні орієнтири трансформації податкової політики України на шляху до євро інтеграції / В. Хомутенко, А. Хомутенко // *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*. – 2014. – №3. – С. 133-145.

УДК 330.322.1

РОЗВИТОК ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТУВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Сомик Н. – ст. 4 курсу, гр. Ф_{вн}-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Інноваційна економіка, виробництво високотехнологічної продукції зі значною часткою доданої вартості це те, до чого повинна прагнути кожна держава. Для розвитку інновацій, крім кадрового і технологічного потенціалу, необхідні ресурси, а точніше механізми їх залучення. У такому випадку венчурне інвестування є одним із найбільш бажаних варіантів.

Венчурне інвестування – це довгострокові високоризикові вкладення капіталу в акціонерний капітал новостворюваних високотехнологічних перспективних підприємств (або добре зарекомендованих на ринку венчурних підприємств), орієнтованих на розробку і виробництво наукоємних продуктів, для їх розвитку та розширення, з метою отримання прибутку від приросту вартості вкладеного капіталу.

Венчурне інвестування сприяє зростанню конкретного венчурного підприємства або реалізації інноваційного проекту. Особливостями даного виду діяльності можна назвати [1, с.48]: капітал надається

під перспективний проект без будь-яких гарантій; попит на такий вид інвестицій виникає у новостворених або малих підприємствах, які намагаються самостійно реалізувати свої розробки; більшість інноваційних проектів починають приносити прибуток не раніше, ніж через три-п'ять років, через що венчурне інвестування розраховане на тривалий термін та передбачає тривалу відсутність ліквідності; інвестори активно приймають участь в управлінні венчурним підприємством, адже участь в управлінні знижує ступінь ризику та збільшує норму прибутку на капіталовкладення та є невід'ємною умовою успішного освоєння нововведення.

Зазвичай ринок венчурного інвестування поділяють на формальний (інституційний) і неформальний.

Формальний ринок венчурного капіталу представлений венчурними фондами, що об'єднують ресурси ряду інвесторів. Відповідно до інвестиційної стратегії венчурні фонди поділяють на вузькоспеціалізовані та універсальні. У світовій